

Край него мирен ожеднял
 Минава пътник без да го сжзира —
 Не всеки, вджхновен от своята цел,
 Кжм нея истински си път намира.

С особено движение и сбитост се отличава стихотв. „Буря“ (П. У. В. стр. 10) В него Ракитин почти е смогнал да възсжздаде бурята с конкретност, която се чувства.

Ей ветжр скитник прах из друм задигал, задава се из стжмнени поля. Блуждающи мирни пустини . . .

Трепери въздух — тропот от клоне.
 Широка сянка в небесата сини
 От облали се слусна, притжмне.

Светкавици кржстосват далната,
 Безумно ехо тича из нощта,
 Безумен признак гони, из нивята
 Побягнали, подплашени стада.

Тжй игриви подвижни са и: „Игра на вжлните“ (стр 8) „Вихрушка“ (Ж. М. С.—15) „Утро“ (Ж. М. С. 30). — Изобщо, подобни обективни картини, които представляват нови, смели сравнения или да правят силно внимание сжс своето движение и пластичност у Ракитина могат се намери твжрде малко с тяхната стегнатост, обаче, се отличават и много други, като: „Могила“ (стр. 8), „Лес“ (8), „Немирнен ден“ (10), „Под ледовете“ (11), стихотв. на стр 12 и 13, и др. (Ж. М. С.) които го приближават до Пенча Славейков.

Ракитин обича природата и я възсжздава в нейните най разнообразни отенжци, които, с малки изключения, хармонизират на сжответни душевни преживявания. Само рядко той се издига до олицетворение, до напжлно одухотворяване на природните явления.

* *

С последните сбирки. „Златни нишки“ и „Родно село“ Ракитин като че завжршва своето развитие.

Затворен в кржга на своите лични преживявания — болки и купнежи — Ракитин пее за родина и възлюбена — двата основни мотиви в поезията му преди войните. Образите на родния край и на възлюбената той слива с мечтата — своя блян по щастие и покой — и ги възжелава неотклонно на сжн и на яве. В минути на тжги и униние, често през тжмни нощи, когато го обайва сжс своята лжжа, и когато действителността сжс своята суровост го гнети, той изпада в отчаяние и песимизжм; тогава ясно долавя, че нощта за него е вечна, че мраз сковава душата му и че бждащето не